

ת"פ 42624/04/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד עמנואל זאבי, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42624-04-15 מדינת ישראל נ' זאבי
פני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד סיוון אטיה

נגד
עמנואל זאבי - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד רוני הרניק

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת זילות בית המשפט, לפי סעיף 255 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

בהתאם לעובדות כתב האישום, עובר לביצוע העבירה התנהל כנגד הנאשם הליך אזרחי בבית משפט השלום בכפר סבא (להלן: "התיק").

ביום 23.2.15, שלח הנאשם מכתב שהתקבל במכשיר הפקסימיליה (להלן: "הפקס") בבית משפט השלום בכפר סבא, והגיע לידי מאבטח במקום בשם אלמוג תירם (להלן: "המאבטח"). במסגרת אותו מכתב, הממוען אל כב' השופט רונן פלג במסגרת התיק, כתב הנאשם, בין היתר, את הדברים הבאים:

"כל 7 השופטים המטומטמים שדנו בתיק שלי עברו על החוק והתנהלו כמו זונות בשביל כסף...נמאס מכם. בנוסף לשיקול שלי לפנות אל העולם התחתון כדי לקבל עצה, גם כתבתי מכתב תלונה מלא בפרטים אל שר המשפטים... תיארתי את ההתנהלות הזנותית של שופטים גנבים בביהמ"ש בכ.סבא. שופטים המייצרים במכוון פשע כדי שהדלת המסתובבת תביא להם עוד קורבנות. כסף מלוכלך. סדום...רק שופט בן זונה בן זונה יכול להגיד בפרהסיה. בפני כל הקהל באולם את המילים: אנשים כמוך חוזרים. אנחנו עוד ניפגש. למה??? כי זינתי אותו בפני כל הקהל והוכחתי לו שהוא שקרן וגנב. 3 פעמים הוא נפל אל מלכודת העכברים... מטומטם. לכן הוא גם וכמו מטומטם. עשה נקמה. שיקר וכתב

עמוד 1

החלטה בת 42 עמודים. רצח אופי מושלם ונקמה למטרות כסף... כוח הכבידה שפריז התעלם ממנו, משך אותו אל תוך החרא והוא טבע בו. הוא כתב החלטה מטומטמת, המפלילה אותו כשופט שקר הנוגד חוקי טבע. עכשיו הוא אלוהים השקוע בחרא... עמית פריז הוא נבל. הוא התעלל בבן שלי ואלוהים יכה בו..." (ההדגשות במקור).

2. תחילה, יחסה המאשימה לנאשם, בגין עובדות אלה, עבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק. כתב האישום הוגש בבית משפט השלום בכפר סבא, אך הועבר לבית משפט זה בהתאם להחלטת כב' הנשיאה נאור.

הנאשם פנה אל היועץ המשפטי לממשלה באמצעות באת כוחו באותה עת, עו"ד כתבי, בבקשה לעיכוב הליכים. הבקשה נדחתה בשל סיבות שונות, אך ראשת תחום בכירה ומנהלת המחלקה לעיכוב הליכים בפרקליטות המדינה, עו"ד מטר, הנחתה את התביעה לתקן את כתב האישום כך שהנאשם יואשם בעבירת זילות בית המשפט וכן כי תוסר מכתב האישום ההודעה בדבר אפשרות שהתביעה תעתור למאסר, ככל שהנאשם יורשע. אחת ההנמקות להחלטה זו, היא העובדה שכנגד הנאשם תלוי מאסר מותנה לב הפעלה בגין עבירת העלבת עובד ציבור, אשר יחסה לו בכתב האישום המקורי. תיקון זה של כתב האישום, הבטיח ענישה מקלה שעיקרה מאסר מותנה. לאחר שהוגש כתב האישום המתוקן, בהתאם להנחיה זו, טען ב"כ הנאשם שהדבר נעשה בניגוד להנחיית היועמ"ש המחייבת אישור המשנה לפרקליט המדינה (עניינים מיוחדים) בטרם תיפתח חקירה ויוגש כתב אישום בגין עבירה של זילות בית המשפט. למחרת היום, התקבלה החלטת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים), כי יש מקום להעמיד לדין את הנאשם בעבירה של זילות בית המשפט.

טיעוני ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום מחמת פגם או פסול בכתב האישום ובשל טיעוני הגנה מן הצדק, נדחתה בהחלטת כב' השופט דרויאן-גמליאל מיום 18.2.2018.

3. בתגובתו לכתב האישום, הודה הנאשם בשליחת המכתב לבית משפט השלום בכפר סבא וכן בתוכנו של המכתב, אך ציין כי אינו יודע לידי מי הגיע ובאיזו זכות המאבטח פתח אותו. הנאשם כפר באמצעות בא כוחו, כי המילים "זדון של מטומטמים" נאמרו כלפי מי ממערכת המשפט, וכן כי במקום המילים "בחף מפשע" נכתבו במכתב המילים "בילד חף". עוד טען, כי הנאשם כופר במסקנות המשפטיות.

בנסיבות אלה, נשמעו ראיות.

במסגרת פרשת התביעה, העידו המאבטח וכן רס"ב אמנון גדעוני (להלן: "השוטר גדעוני") אשר חקר את הנאשם תחת אזהרה. בנוסף, הוגשו הודעת הנאשם במשטרה, המכתב, ומכתבים בהם הביע התנצלות וחרטה, אותם שלח ליחידת התביעות ולבית המשפט.

במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם וכן הוגשו מספר מסמכים ובהם מסמכים הקשורים לסכסוך אזרחי, תעודות רפואיות של הנאשם ועוד.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה, כי אין משמעות לעובדה שלא הוכח כי אחד השופטים ששם הוזכר במכתב לא עודכן לגביו. לגבי אופן גילוי המכתב, טענה כי המכתב נמצא במקום הנגיש לכל עובדי בית המשפט ובהם המאבטח, אשר לא יכול היה להתעלם ממנו. ב"כ המאשימה הפנתה לדברי הנאשם, אשר טען בחקירתו הנגדית כי כוונתו היתה להשמיץ, וכי שלח את המכתב לבית משפט השלום בכפר סבא על מנת שזה יגיע לידי השופטים. אשר לטענת ההגנה בדבר אכיפה בררנית, טענה ב"כ המאשימה כי אין מדובר במקרים רבים בהם מוגשים כתבי אישום בגין עבירת זילות בית המשפט, זאת משום הזהירות בה נוקטת התביעה בהעמדה לדין בגין עבירה זו. במקרה הנדון, לאור העבירה המתוכננת, האמירות החוזרות על עצמן, והשיקול שנעשה להיטיב עם הנאשם בבחירת סוג העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי יש לדחות את טענת האכיפה הבררנית ולהרשיע את הנאשם.

5. ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא הוכיחה כוונה של הנאשם לפגוע במעמד השופט או להחשידו או לבזות דרכי שפיטה, זאת כאשר הנאשם שב על כך שכוונתו היתה שיפתח כנגדו תיק פלילי על מנת שתישמע זעקתו לגבי עוול שלהבנתו נגרם לו. לשם ביסוס משפטי של טענה זו, היפנה ב"כ הנאשם לקביעת בית המשפט העליון בפרשת סגל כי האבחנה היא האם הדברים נאמרו כלפי התנהלות בית המשפט או על מנת לבזות לשם הגידוף והתועבה.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם, היא אכיפה בררנית כנגד הנאשם. טענה זו ביקש לבסס על חקירת הנאשם בגין עבירת העלבת עובד ציבור, לגביה לא הופעל כל שיקול דעת האם אכן לחקור את הנאשם, לא ניתן אישור גורם מוסמך, והוגש אישור רק בדיעבד. בנוסף, נטען כי לא בוצעה כל חקירה לגבי גורמים נוספים, אשר היתה מגלה כי הדברים לא הגיעו לידי בית המשפט ולא ברור מי נחשף אליהם. ב"כ הנאשם טען כי הגורמים השונים המופיעים במסגרת שיקול הדעת בהנחיית היועמ"ש לגבי עבירת העלבת עובד ציבור, אינם מתקיימים במקרה זה, כגון מודעות הנאשם לאפשרות שהדברים יגיעו לידיעת עובד הציבור, הגורמים שנחשפו למכתב, והאפשרות של גורמי המשפט להגיב בכלי התקשורת לדברים. לבסוף, היפנה להחלטות המאשימה שלא להגיש כתבי אישום במקרים שלטענתו חמורים ממקרה זה. לפיכך, טען ב"כ הנאשם כי הצטברות התקלות במקרה הנדון מקימה הגנת אכיפה בררנית.

דין והכרעה

הפן העובדתי

6. במהלך טיעוני ב"כ הנאשם, ניתן היה להבחין בערעור מסוים לגבי משלוח המכתב אל בית משפט השלום בכפר סבא, זאת כתשתית לטיעוניו המשפטיים. לפיכך, תחילה יקבע הבסיס העובדתי.

בתגובתו לכתב האישום, בשמו של הנאשם, לא כפר בא כוחו בכך שהמכתב נשלח למכשיר הפקס בבית משפט השלום בכפר סבא. בנוסף, ב"כ הנאשם הקפיד לדקדק בכפירתו, כגון התייחסות מפורשת לאמירה מסוימת - "זדון של מטומטמים" - ככזו אותה לא כיוון הנאשם למי ממערכת המשפט, אך לא פקפק בכך שהנאשם שלח את המכתב אל היעד המפורט בכתב האישום. מכאן, הנאשם הודה למעשה באמצעות בא כוחו, במשלוח המכתב אל בית משפט השלום בכפר סבא.

אם לא די בכך, לנאשם ניתנה הזדמנות לחזור בו מהודאה זו, במהלך עדותו בבית המשפט, אך הנאשם שב והודה בעובדות המיוחסות לו. כך, הנאשם הודה כי הוא זה שכתב את המכתב אשר הוצג בפניו (ת/2, בעמ' 28 ש- 13-16 לפרוט'). בנוסף, לאחר שתחילה ציין שאינו זוכר למי שלח, הודה הנאשם כי **"שלחתי את המכתב בפקס לפקס של בית המשפט בכפר סבא"** (עמ' 28 ש- 23-24, וכן עמ' 29 ש- 15 לפרוט'). הנאשם אף אישר כי מספר הפקס המופיע על גבי המכתב הוא מספר מכשיר הפקס שלו, אשר בביתו (עמ' 29 ש- 25-26 לפרוט'). יש לציין זאת כנתון נוסף לגבי מקור המכתב, וכן על רקע נסיון ב"כ הנאשם לטעון, בעת חקירת המאבטח, כי מדובר במספר מכשיר הפקס שקיבל את המכתב ולא של שולחו, נסיון אותו יש לדחות (עמ' 18 לפרוט'). עיון בדברים שנכתבו בפתח המכתב, כמכתב המיועד לתיק האזרחי, בליווי מספרו, כתגובה שנמסרת בחלוף יום מהמועד לתגובה, וכן הבקשה המופיעה בו שיועבר אל כב' השופט רונן פלג, מחזקים את המסקנה כי המכתב נשלח אל מזכירות בית משפט שלום בכפר סבא.

עדות המאבטח בבית המשפט, כי הבחין במכתב במכשיר הפקס של מזכירות בית משפט שלום בכפר סבא (עמ' 17 ש- 21-26, עמ' 18 ש- 4 לפרוט'), מבססת אף היא, מעבר לכל ספק סביר, את העובדה שהמכתב נשלח על ידי הנאשם אל מזכירות בית משפט שלום בכפר סבא.

היסוד הנפשי - כוונת הנאשם

7. סעיף 255 לחוק קובע כך:

"האומר או כותב דבר על שופט או דיין לענין כהונתו במטרה לפגוע במעמדו, או מפרסם דברי גידוף נגד שופט או דיין כדי להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה, דינו - מאסר שלוש שנים. אולם ביקורת כנה ואדיבה לטיב החלטתו של שופט או דיין בדבר שיש בו עניין לציבור, לא תהא עבירה לפי סעיף זה."

למעשה, ב"כ הנאשם לא חלק על כך שהדברים שנכתבו על ידי הנאשם מהווים פגיעה בשופט לענין כהונתו. בנוסף, די אם אפנה שוב לדברים שצוטטו בסעיף 1 לעיל, המהווים חלק מהמפורט במכתב, וכן לאמור בסעיף 6 לעיל, על מנת לקבוע כי מדובר בדברים פוגעים על שופט לענין כהונתו. יחד עם זאת, טען ב"כ הנאשם כי לא הוכחה כוונת הנאשם כנדרש בחוק, כאשר כל כוונתו היתה שיפתח כנגדו תיק פלילי, זאת על מנת שתישמע זעקתו לגבי עוול שנגרם לו.

שאלת הכוונה הנדרשת בעבירת זילות בית המשפט, אינה מתייחסת לפגיעה בשופט כדמות מסוימת או באישיותו, אלא במעמד תפקודו של "מוסד השופט":

"...סעיף 255 אינו מדבר בזכותו של השופט - כפרט - לשמו הטוב, אלא בזכותו של ה"מוסד השופט" להגנה מפני פגיעה במעמדו. כאשר מדובר בהגנה על תפקודו של ה"מוסד השופט" בתור שכזה, יש עניין לציבור בהגבלת הזכות לחופש הביטוי ל"ביקורת כנה ואדיבה" בלבד" (רע"פ 3817/97 סובול נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 247,251, להלן: "עניין סובול").

הגבלת זכות היסוד לחופש ביטוי, נועדה להגן על הרשות השופטת אשר תפקודה נשען על אמון הציבור, כפי

שהתייחס למטרה זו כב' הנשיא שמגר:

"...הגנה על המערכת השיפוטית כדי שתהיה מסוגלת לקיים את תפקידה החוקתי והחברתי"

(בג"צ 506/89 בארי נ' ראש מדור תביעות אנף החקירות, פ"ד מד(1) 604,607).

באופן דומה, הרחיב כב' השופט (כתוארו אז) ברק, לגבי חשיבות אמון הציבור בשופטים, המטיל מעמסה כבדה על השופט עצמו אך גם מטיל אחריות על הציבור:

"פגיעה בשופטים היא פגיעה במירקם החיים הדמוקרטי כולו. וזאת יש לזכור: השופט כבול בדרכי תגובתו. אין הוא נוהג להתפלמס עם מבקריו. אין זה מקובל כי יגן על עצמו בפומבי. אינהוא מלמד סניגוריה על עצמו. כלי ביטוי הוא פסק הדין. זהו הסניגור העיקרי שלו. מכאן החומרה הרבה שבביזוי השפיטה כמוסד. העושה כן כורת את הענף המרכזי עליו נשענת הדמוקרטיה" (שם, עמ' 610).

חזקת הכוונה, לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו, התפתחה ככלי עזר בעבירות בהן נדרש יסוד נפשי של כוונה או כוונה מיוחדת, בדרך כלל בעבירות אלימות חמורות, זאת נוכח הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של האדם.

באופן דומה, ניתן ללמוד על הכוונה בעבירת זילות בית המשפט, מגופם של הדברים שנכתבו על פי מובנם הרגיל, המעיד על כוונה זו:

"ההוכחה לכאורה על הכוונה נמצאת במילים עצמן במובן הרגיל, ועל הנאשם לסתור הנחה זאת. עליו לתת הסבר מניח את הדעת ולהראות שכוונתו היתה טובה ותמימה והדברים היו חשובים ונחוצים למטרה שרצה להשיג"
(ע"פ 364/73 שלמה זיידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 627,620, להלן: "עניין זיידמן"). מקרה זההתייחס להוראת 131(1)(א) לפקודת החוק הפלילי, 1936, אשר הוחלפה בסעיף 255 לחוק העונשין, אך גם ההוראה המוקדמת כללה צורך בהוכחת יסוד הכוונה).

8. בחינת המקרה הנדון, מעלה כי הדברים שנכתבו על ידי הנאשם אכן מדברים בעד עצמם, בהתאם למובנם הרגיל, באופן שלא נסתר על ידי הנאשם, אשר אף אישר במהלך עדותו בבית המשפט את כוונתו. מדובר במכתב אשר נשלח אל מזכירות בית משפט, מוען אל שופט במסגרת תיק מתנהל, מכתב אשר נפתח בדרישות שהופנו כלפי אותו שופט, כגון:

"אני דורש שבהחלטה הסופית הקבועה ובכתב, שתהיה הוקעה מלאה ובכתב של ההתנהגות האלימה והפלילית של מש' חשפאי. אני דורש שיהיה רשום וכתוב על שהעירייה עברה על החוק, שהתנהלות העירייה הייתה בריונית עבריינית וללא חוק מגבה. אני דורש שבהחלטה תהיה גם רשומה אשר תציין את ההתנהלות הפושעת

של משטרת כ. סבא והתרומה שלה לסבל שעברתי".

לאחר סדרת דרישות הנאשם מהשופט הדין בעניינו, לגבי ציפיותיו מפסק הדין שיינתן, פתח הנאשם ברצף של גידופים קשים כלפי שופטים שדנו בעניינו, תוך פירוט שמו של כב' השופט פרייז, בנוגע לכהונתם והחלטות שניתנו בעניינו:

"כל 7 השופטים המטומטמים שדנו בתיק שלי עברו על החוק והתנהלו כמו זונות בשביל כסף...תיארת את ההתנהלות הזנותית של שופטים גנבים בביהמ"ש בכ.סבא. שופטים המייצרים במכוון פשע כדי שהדלת המסתובבת תביא להם עוד קורבנות. כסף מלוכלך. סדום....רק שופט זונה בן זונה יכול להגיד בפרהסיה. בפני כל הקהל באולם את המילים: אנשים כמוך חוזרים. אנחנו עוד ניפגש. למה??? כי זיינתי אותו בפני כל הקהל והוכחתי לו שהוא שקרן וגנב. 3 פעמים הוא נפל אל מלכודת העכברים... מטומטם. לכן הוא גם וכמו מטומטם. עשה נקמה. שיקר וכתב החלטה בת 42 עמודים. רצח אופי מושלם ונקמה למטרות כסף... כוח הכבידה שפרייז התעלם ממנו, משך אותו אל תוך החרא והוא טבע בו. הוא כתב החלטה מטומטמת, המפלילה אותו כשופט שקר הנוגד חוקי טבע. עכשיו הוא אלוהים השקוע בחרא... עמית פרייז הוא נבל. הוא התעלל בבן שלי ואלוהים יכה בו...".

מדובר בדברים קשים, חוזרים ונשנים, הפוגעים פגיעה קשה וממשית בכבודו של השופט, באופן המתייחס במישרין לכהונתו ולתפקיד אותו הוא ממלא (ראו והשוו לעניין סובול, בו אושרה הרשעה בשל התייחסות הנאשם, בכתב ערעור, לכך שהחלטת הערכאה הקודמת היא "מעשה אנטישמי גזעני, כי הנני חובש כיפה ועטור זקן עבות", שם נקבע כי מדובר ב"פגיעה מהותית בתשתית הערכית, העומדת בבסיס סמכותו של המוסד השופט").

מכלול הדברים שכתב הנאשם, מצויים ברף קיצוני וגבוה של כוונה לפגיעה במעמד השופט, הרחוק מההגנה הקבועה בסעיף 255 לחוק של "ביקורת כנה ואדיבה לטיב החלטתו של שופט או דיין בדבר שיש בו עניין לציבור".

בנוסף, אין בפסיקה אליה היפנה ב"כ הנאשם, בעניין עבירת העלבת עובד ציבור, משום ביסוס הגנה לדברים קשים אלה. כפי שנקבע בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.07.2011):

"עבירת 'זילות בית המשפט' נועדה להגן על השופט 'כמוסד' ולא על השופט 'כאדם' (ראו: עניין סובול), וזאת על-מנת שהמערכת השיפוטית תוכל להמשיך ולבצע כראוי את התפקיד שיוחד לה בחברה הדמוקרטית. עם זאת, ראוי להדגיש כי חרף דמיון רעיוני זה בין שתי העבירות, יסודותיהם מוגדרים באופן שונה ותכליותיהן המיוחדות שונות" (שם, החלטת כב' המשנה לנשיאה רבלין, פסקה 13).

אין מקום להחלת המבחנים שנקבעו לגבי עבירת העלבת עובד ציבור, על עבירת זילות בית המשפט, זאת לנוכח השוני האמור בין העבירות, והצורך בבחינת היסודות והתכליות השונים. בבחינת למעלה מהצורך, בשל ההתנהלות המיוחדת בהליך זה וכתב האישום המקורי שהוגש, אציין כי, בנסיבות מקרה זה, אף החלת מבחני עבירת העלבת עובד ציבור היו מביאים לידי הרשעת הנאשם בכך. בנוסף, איני מוצא מקום לביסוס הגנת הנאשם בהפניית בא כוחו לפסיקה בעניינו של **סגל**, אשר דנה בדבר ביטוי פוליטי.

למעשה, די בדברים אלה כדי להוכיח את כוונת הנאשם, אשר לא זו בלבד שלא סתר אותם אלא אף אישר את כוונתו

במהלך עדותו בבית המשפט, כפי שיפורט בהמשך.

9. ניתן עוד ללמוד על כוונת הנאשם לפגוע בכבוד השופט, מדברים נוספים שנכתבו על ידו במכתב. מיד לאחר שהטיל רפש מילולי בכב' השופט פרייז, הוסיף הנאשם במכתבו מעין אזהרה לשופט הדין בעניינו, ממנה ניתן להבין כי ככל שלא ימלא אחר דרישותיו - יפול קורבן לפגיעה דומה:

"ברצוני לציין שאת המכתב המוכן לשר המשפטים ולאינטרנט אני משהה לזמן סיום תיק זה. כל גרורות החוק פשעו בי. מקווה שלך יש קצת שכל לעצור את הרדיפה. מכתב התלונה אשר כבר ערוך לשר המשפטים הוא פרטני. במקביל לכך, אני נחשב למטרידן סדרתי. לכן כשיגיע הזמן העתקים של התלונה יצאו אל 600 אמיל שונים...אני יכול ומהבית שלי להגיע אל כל דלת שנייה בישראל. לכולם יש אמיל שמפורסם באיזה מקום. אגרתי ככה למעלה מ- 2,500 כתובות אמיל ואני עדיין אוסף ואוסף עוד ועוד מים האינטרנט. אני יציף את המדינה בחומר..."

הנאשם המשיך במכתבו והוסיף פגיעה נוספת, קשה ומשמעותית, בכב' השופט הדין בתיק:

"אתם מעודדים אלימות ופשע, כדי להתפרנס. כדי שתהיה עבודה לדור הבא של הגנבים, הרמאים והשקרנים עורכי הדין. אתם גם לא חוסכים בדם ילדים".

דברים אלה אינם דורשים כל התייחסות נוספת, ומעידים על מידת הפגיעה במקרה זה.

10. הנאשם העיד בעצמו על כוונתו במשלוח המכתב. לדבריו, כתב דברים קשים מאוד בכוונה **"לזעזע את אמות הסיפים של מערכת החוק והמשפט"** (עמ' 29 ש- 2 לפרוט'). הנאשם הודה כי מדובר בהשמצה שכוונתה לזעזע (עמ' 29 ש- 5 לפרוט'), וכי מדובר בדברים פוגעים (עמ' 29 ש- 10 לפרוט'). הנאשם הסביר ששלח את המכתב לשופטים **"כדי שיקבלו ויבינו באיזה בוך הם נמצאים"** (עמ' 29 ש- 18 לפרוט'). לבסוף, הבהיר הנאשם כי ידע שמעשיו מהווים עבירה פלילית, וכי שלח את המכתב על מנת שיתנהל כנגדו הליך פלילי בו יוכל להשמיע את דבריו:

"התחלתי לקלל בקול רם ולפתוח תיקים פליליים ולא עירוניים כדי להגיע לשופט עקב חומרת המכתבים ואז חומרת המצב שלי תצא לאור" (עמ' 29 ש- 21-22 לפרוט').

כאשר מותב זה לא איפשר לנאשם להמשיך ולפרוש את טענותיו כנגד שופטי בית משפט השלום בכפר סבא, שב הנאשם על כוונתו לבצוע עבירה פלילית בדרך דומה בכך שאמר:

"אני אצטרך לחזור ולקלל ולשלוח מכתבים ושימו אותי במעצר, אני רוצה משפט צדק" (עמ' 30 ש- 25 לפרוט'). בית המשפט שב והסביר לנאשם כי הדיון עוסק בעבירת זילות בית המשפט בלבד, ועל כך הגיב הנאשם: **"זה**

לא זילות זה הזניה" (עמ' 31 ש- 3 לפרוט').

דברים אלה אינם דורשים כל הרחבה, ביחס לכוונתו הברורה של הנאשם לפגוע בכבוד השופט.

11. ב"כ הנאשם שב על דברי הנאשם, וטען כי כוונתו במכתב היתה לאפשר לו להשמיע "את זעקתו", דרך כך שיפתח כנגדו תיק פלילי. למעשה, טענה זו אך מחזקת את המסקנה כי כוונת הנאשם היתה לפגוע בכבוד השופט, זאת על מנת שיתמלאו יסודות העבירה הפלילית ויפתח כנגדו תיק פלילי. גם אם הייתי מקבל כי זו היתה כוונתו העיקרית של הנאשם, אין בכך כדי לבטל את העבירה הפלילית שביצע לשם כך, מתוך כוונה ברורה לבצע עבירה זו (ראו את פסק הדין בעניין זיידמן, בו נטען כי העבירה בוצעה על מנת להעביר את המשפט לשופט אחר, ונקבע כי אין בכך כדי לנקותו מאשמה).

צירוף כל האמור לעיל, מלמד על כך שהנאשם כתב את המכתב ושלח אותו, בדעה צלולה ומתוך מודעות מלאה לכך שהדברים שנכתבו בו נתפסים כפגיעה במעמד השופטים, בכוונה לפגוע במעמדם, לערער ולהשפיע על לגיטימיות עשייתם השיפוטית.

לפיכך, אני קובע כי עלה בידי המאשימה להוכיח את היסודות העובדתי והנפשי הנדרשים בעבירת זילות בית המשפט.

טענת אכיפה בררנית

12. ב"כ הנאשם טען לאכיפה בררנית, טענה אותה ביקש לבסס על שני טיעונים.

הראשון, הוא התנהלות בעייתית מצד הרשויות החל משלב החקירה, בה לא הופעל שיקול דעת, לא התקבלה התייחסות לגורמים שונים החשובים לשם קבלת החלטה ולא ניתן אישור גורם מוסמך, כפי שנהוג בחקירות דומות כנגד חשודים אחרים.

סוגית התנהלות המאשימה, החל משלב החקירה, עלתה ביתר פירוט על ידי ב"כ הנאשם במסגרת הדיון המקדמי שנערך בפני כב' השופט דריואן-גמליאל, שם שטח את טיעוניו על פני אחד עשר עמודים ושני עמודי תגובה נוספים. אותן הנמקות שעלו בסיכומיו, כגון חוסר קבלת אישור לפתוח בחקירה, אי התמקדות החקירה בנתונים שונים הרלוונטיים לקבלת ההחלטה ותחילת החקירה בבחינת "רכבת שיצאה מהתחנה" - עלו אף במסגרת אותה בקשה. אין לי אלא להפנות להחלטה המפורטת והמנומקת שניתנה ביום 18.2.2018 על ידי כב' השופט דריואן-גמליאל, אשר דחתה טיעון זה וקבעה כי **"הפגמים בפעולת המאשימה אינם חמורים, אינם פוגעים פגיעה ממשית בתחושות הצדק וההגינות, אינם חשודים כתוצרים של מניע פסול (אלא ההיפך) ואינם יכולים להצדיק את הסגתו של אינטרס הציבור בקיומו של הליך פלילי, בו תבוררנה אשמתו או חפותו של הנאשם לגופן"** (פסקה 23).

בשונה מטענת ההגנה מן הצדק, אשר נדחתה על ידי כב' השופט דריואן-גמליאל, ב"כ הנאשם ביקש בסיכומיו לבחון טענת אכיפה בררנית, אך שב על אותן הנמקות. מדובר למעשה באותה טענה אך בכסות מעט שונה. טענת האכיפה הבררנית מהווה חלק מטענות הגנה מן הצדק, ובמקרה הנדון אכן נבחנה, לנוכח העובדה שההליך החריג שהתקיים

במקרה זה, ביחס למקרים אחרים, היא שעמדה בבסיס טיעון ההגנה בדיון המקדמי ובהחלטה שניתנה בעקבות טיעון זה. למעשה, שמיעת הראיות לא הוסיפה דבר לאותו טיעון שנשמע בדיון המקדמי, עליו חזר ב"כ הנאשם בסיכומיו, ולגביו ניתנה ההחלטה.

13. הטיעון השני עליו ביקש ב"כ הנאשם לבסס טענת אכיפה בררנית, מתייחס לרשימה שערכה המאשימה לבקשתו, ביחס למקרים בהם הוחלט על הגשת כתבי אישום בעבירות זילות בית המשפט וכן מקרים בהם הוחלט לסגור את תיק החקירה. רשימה זו מקיפה תיקי חקירה במשך תקופה של שלוש שנים (סנ/1). ב"כ הנאשם טען, כי במקרים חמורים יותר ממקרה זה, הוחלט לסגור את תיק החקירה בלא שהוגש כתב אישום, ולפיכך עומדת לנאשם הגנת אכיפה בררנית, לכל הפחות לאור הצטברות טיעון זה לכשלים במקרה הנדון.

עיון במקרים אליהם היפנה ב"כ הנאשם, מעלה כי לא ניתן לבסס על פיהם את טענת האכיפה הבררנית במקרה זה:

- בתיק פל"א 384881/15, ניתן משקל לכך שמדובר בתיק העוסק במשמורת על בנה של החשודה אשר פעלה מתוך סערת רגשות קשה ביותר. באותו מקרה, התיק נסגר בעילת חוסר ענין לציבור. קשה לראות כיצד ניתן לבצע הקבלה בין ענין הסכסוך האזרחי נשוא מכתבו של הנאשם, לדיון במשמורת על בנה של אותה חשודה. בנוסף, לאור טיעוני ההגנה, בית המשפט נחשף להתפתחות ההליך הנדון: המאשימה החליטה לשנות את הוראת החיקוק מעבירת העלבת עובד ציבור לעבירת זילות בית המשפט, זאת על מנת להקל עם הנאשם, כנגדו תלוי מאסר מותנה חב הפעלה בגין עבירת העלבת עובד ציבור. בטיעוני ההגנה לא עלתה כל התייחסות לקיומו של עבר פלילי רלוונטי, לגבי אותה חשודה בתיק שנסגר.

- בתיק פל"א 491290/16, נקבע כי לא נמצאו ראיות להוכחות יסוד הכוונה הנדרש, ואף צוין כי נמצאו ראיות פוזיטיביות כי כוונת החשוד היתה שונה מזו הנדרשת בהוראת החוק. לא ניתן ללמוד ממקרה זה דבר לענין אכיפה בררנית, ולא ברור מדוע היפנה ב"כ הנאשם למקרה זה.

- בתיק פל"א 177587/17, הוחלט על סגירת התיק בשל חוסר ענין לציבור, כאשר מדובר היה באמירה חד פעמית באולם בית המשפט, מיד לאחר מתן החלטה על הפסקת הליך משפטי. בנוסף לעובדה שלא פורטו הדברים אשר נאמרו על ידי החשוד, הרי שלא ניתן ללמוד גזירה שווה בין מקרה זה, בו הדברים נאמרו בלהט דיון בבית המשפט, לדברים שנכתבו על ידי הנאשם בביתו, בישוב הדעת, מתוך כוונה להשיג מטרה ברורה. זאת ועוד: דברי אותו חשוד נאמרו לאחר שהוחלט על הפסקת הליך משפטי, בעוד הנאשם שלח את מכתבו במסגרת הליך משפטי מתנהל.

אותה רשימה אליה היפנה ב"כ הנאשם, מפרטת כתבי אישום שהוגשו בגין עבירת זילות בית המשפט. כך, הוגש כתב אישום בת"פ 34678-07-15 בגין מכתב ובו דברים דומים לאלה שכתב הנאשם במכתבו, וכך הוגשו כתבי אישום המכילים עבירות זילות בית המשפט לצד עבירות נוספות (ראו סנ/1).

בנסיבות אלה, כאשר ב"כ הנאשם לא הצביע על קבוצת השווים עימה נמנה הנאשם, ולא הציג מקרים בהם

הוחלט להימנע מהגשת כתב אישום במצבים דומים, הרי שלא עלה בידו לתמוך את טענתו לאכיפה בררנית בתשתית עובדתית מספקת הנדרשת לשם כך (ע"פ 8057/16 **שטרימר נ' מדינת ישראל** פסקה 24 (9.08.2017)).

יש לזכור, כי בידי הרשות עומד שיקול דעת מנהלי רחב בסוגיית העמדת חשוד לדין פלילי, תוך הפעלת שיקולים שונים (ע"פ 7659/15 **רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל** פסקה 35 (20.04.2016)). במקרה הנדון, הרשות לא התנערה מחובתה להפעיל שיקול דעת זה, גם אם תוך פגמים מסוימים שפורטו בהחלטת כב' השופט דרואן-גמליאל, ועשתה כן באופן המקל עם הנאשם ביחס לסיכון שעמד בפניו של מאסר בפועל.

בנסיבות כוללות אלה, טענת האכיפה הבררנית נדחית.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם, ומרשיעו בעבירת זילות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ט, 28 ינואר 2019, במעמד הצדדים